

KENNEDY RYAN

NEW YORK TIMES ÉS USA TODAY BESTSELLERSZERZŐ

MIELŐTT ELENGEDLEK

„Őszinte, érzékeny,
ámulatba ejtő – az a fajta
szorongatóan gyönyörű írás,
amit imádok olvasni.”

– Colleen Hoover, író

*finep
selection*

KENNEDY RYAN

MIELŐTT ELENGEDLEK

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2024

*Az erős nőknek,
a fáradhatatlanul dolgozóknak,
a csodanőknek,
kérelhetetlen törődéssel vigyázzatok a szívetekre...
és pihenjeteK.*

A KEZDET

JOSIAH

„Az emberélet útjának felén egy nagy sötétlő erdőbe jutottam,
mivel az igaz utat nem lelém.”

– Dante Alighieri: *Isteni színjáték*
(Babits Mihály fordítása)

VAJON EMLÉKEZNEK AZ EMBEREK A PILLANATRA, amikor szerelmesek lettek?
Én emlékszem. Yasmen házi csirkehúsleveszt hozott nekem, amikor annyira beteg voltam, hogy pislogni is fájt. Olyan íze volt, mint a tegnapi mosogatólének. Nem teljesen értem, hogy lehet elrontani a csirkehúsleveszt, de a barátnőmnek sikerült. Várázó őzikeszemekkel nézett rám hosszú szempillái alól. Istenem, sosem felejttem el az arcát, amikor kiköptem a levesét, de rettenetes volt, és annyira beteg voltam, hogy még színlélni sem tudtam.

Yasmen egy pillanatra elcsüggedt, de aztán annak ellenére, hogy úgy éreztem magam, mint akin átment egy úthenger, elnevettem magam. Mire ő is nevetni kezdett, és azon gondolkodtam, hogy vajon ez kelle-e a boldogsághoz: találni valakit, akivel akkor is tudsz nevetni, amikor

minden fáj. Nem cukormázás csókokkal, hőlégballonos repüléssel és romantikus sétákkal a telihold fényében. Az egész testem lüktetett a nyavalyától, ami megfertőzött, de aznap Yasmen boldoggá tett. Megnevettetett a tomboló influenzám közepette.

És akkor tudtam.

Átbillentem heves vonzódásból és kiéhezetségből a valódi érzésekre. Szerelembe. Ez a pillanat beleégett a memóriámba. Sosem felejttem el.

És most, csupán néhány hónappal később, ezt sem fogom.

– Mit gondolsz? – néz fel Yasmen. Éppen dolgozik valamin a kártyaszatnál a lepukkant, csóró diákdekorral díszített szobakonyhás lakásom nappali/étkező/konyha részének közepén.

– Miről mit gondolok? – kérdezem, és leülök a rozoga székre vele szemben.

– A Gritsről.¹

– Bébi, kérlek, ne próbáld megint megfőzni. Még lábadozom a múltkori után.

Rám mered, de a pillantásának nincs éle, a szája sarka küzd a mosoly ellen.

– Nem főzni, tesó! Figyeltél egyáltalán? Azt mondtam, mi lenne, ha az *éttermednek* lenne Grits a neve?

Teljesen példátlan módon hazavittem egy lányt karácsonyra. Byrd nagynénémmel azonnal megtalálták a közös hangot, és szilveszterre ezek ketten már az éttermet tervezgették, amit a gazdasági diplomámmal és Byrd néni családi receptjeivel nyithatnék.

– Ja, igen. Jó. Grits. – Közelebb húzom a székem, és hátrasimítom a Yasmen vállára hulló fonatokat. – Jól hangzik.

– Jól hangzik? – A kézfejét a homlokomhoz érinti. – Megint beteg vagy? Az a Josiah Wade, akit én ismerek, minden javaslatot ízekre szed, és mindig van a tarsolyában egy *igen, de*.

Igaza van. Az apám a seregben szolgált, szigorú munkafelügyelő volt, soha életében nem elégedett meg kevesebbel. Minden lépését katonai hadműveletként tervezte meg. Az önuralom, a fegyelem és a józan gondolkodás segítették felfelé a ranglétrán. Ezt belém nevelte már a rövid

¹ Az Egyesült Államok déli részén népszerű kukoricakása.

idő alatt is, amit vele tölthettem, mielőtt elhunyt, de ennek mind lóttek abban a pillanatban, amikor rájövök, nemcsak szeretem Yasment, de életem végéig szeretni is akarom.

– Gyere hozzám feleségül!

A szavak gyengéden és magabiztosan gördülnek. És magabiztos is vagyok. Egy kockázatelemző tucatnyi elemzés után sem lehetne olyan biztos a dolgában, mint én most. Yasmen és én összetartozunk.

Elejti a tollát, és leesik az álla.

– M-micsoda? – Szagatottan veszi a levegőt, a szeme elkerekedik.

– Gyere hozzám feleségül!

Hihetetlen – mert *ez az egész* annyira távol áll tőlem, mint a szteptánc egy kecskétől –, de fél térdre ereszkedem előtte a mellkasomban bukfenező szívvel. Totál romantikus filmes lánykérő póz. Felnyúlok, és a tenyerembe veszem az arcát, az elegáns metszerű csontozat és a lágy ívek tökéletesen a kezembe illenek.

– Szeretlek, Yasmen.

Bólint, az arcán elvarázsolt kifejezés ül.

– Tudom. Én is szeretlek, de azt hittem, várunk, amíg végzel az egyetemmel.

– Már majdnem vége. Egy félévem van csak hátra. Jövő hónapban lejár a bérleti szerződésed. Tökéletes az időzítés, hogy összeköltözzünk. – Karjaimat széttárva a gyéren berendezett, viharvert lakásra mutatok. – Nem szeretnél velem dúskálni ebben a luxusban?

Elneveti magát, gyönyörű arcán széles mosoly bontakozik ki. Amikor először találkoztunk, a barátaim kiröhögtek, mert épp valami baromságról beszéltem, de hirtelen elhallgattam, és csak bámultam őt. Ez annyire nem én vagyok. Nem volt még olyan lány, legyen akármilyen jó csaj, aki első látásra úgy fejbe vágott, mint Yasmen. Az ő sima, barna bőrét, édes, telt ajkait, sűrű szempilláit akarom látni a gyerekeimen.

– Te megőrültél – suttozja.

– Biztos vagyok benned. – Ujjaimmal követem szemöldökének selymes, sötét ívét. – Te biztos vagy bennem?

És akkor látom. Látom, ahogy a nyugalom, a bizonyosság, a *szerелеm* elfojtja a kételyeit, elnyomja a habozását. Leszáll a roskatag székről, térdre ereszkedik velem szemben, és apró csókokat hint az arcomra. Érzem a

leheletét az ajkamon, a szememen, mint megannyi pillangó, elszállnak, mielőtt elérhetném őket. Szeretném újra megfogni az arcát, egy helyben tartani, hogy visszacsókolhassam, de a karom csak lóg, elzsibbadt a pillanat jelentőségétől. Végül megfogja a kezemet, és egyenesen rám néz. Könnyek gyűlnek a szemébe, és gördülnek le az arcán.

– Igen – leheli. – Josiah Wade, hozzád megyek.

A testembe visszatér az élet, és kerek csípőjénél fogva magamhoz húzom, a tenyeremet meleg hátára szorítom. Árad belőle a feszült, csábító tűz. Gyűrű hiányában a fogadalmunkat mély csókok és könnyek szövésével pecsételtem meg.

A csók forró, édes és kielégíthetetlen. Ilyen íze lehet az örökkévalóságnak.

Biztos vagyok benne.

1. FEJEZET

YASMEN

A VISSZAPILLANTÓ TÜKÖRBEN ritkán látni jó dolgokat. Mostanra már megtanulhattam volna a leckét, de mégis vetek egy pillantást a hátsó ülésre, ahol a lányom épp megszegi a szabályokat. Az öccse sem jobb a mellettem lévő ülésen.

– Srácok, tudjátok, hogy még nem lehet a telefont nyomkodni. – A figyelmem megoszlik az autópálya és kettejük között. – Tegyétek el, kérlek.

– Anya, most komolyan? – kérdezi a lányom, Deja a tizenhárom évesek elgyötört sóhajával. – Most végeztem a sulival *és* a táncórával. Hadd pihenjek már egy kicsit!

– Bocsi, anya – mondja Kassim, és az ölébe ereszti a telefonját.

Deja megint fújtat egyet, mintha nem tudná eldönteni, ki bosszantja jobban: én, amiért szabályokat hozok, vagy az öccse, amiért betartja őket.

– Nyalizós – motyogja, a szemét még mindig a képernyőre szegezve.

– Deja – szólok. – Ha nem teszed el, nálam fog kikötni.

Sötét, aranyban játszó szemének pillantása összeütközik az enyémmel a tükörben, mielőtt félreteszi a telefont. Mintha magamra néznék vissza. Annnyira hasonlítunk... Sima, fényes diófaszínű barna bőr. A haja göndör és loknis, magába zárja a legkisebb nedvességet is a levegőből, pont, mint az enyém. Ugyanaz a makacs áll, ami hozzáálló akaraterőt sejtet.

– Szakasztott te vagy – mondta mindig az anyám, amikor Deja totyogóként teljes sebességgel rohant a bajba, a figyelmeztetéseim ellenére, és amikor összeszedte magát, hogy aztán friss sebekkel és horzsolásokkal szaladjon tovább. – Meg is érdemled. Majd most meglátod, nekem mit kellett szenvednem, amíg felneveltelek.

Mindig azt gondoltam, áldás lesz, anya és lánya, mint az a bizonyos borsó meg a héja. És sokáig az is volt... tizenhárom évig. Istenem, de utálok ezt a kort! Úgy tűnik, az ő szemében már semmit nem tudok jól csínálni.

– És milyen volt a napotok?

Azért kérdezem, mert ki akarom használni ezt a rengeteg ingázással töltött időt. Még csak két hete kezdődött újra az iskola, és szeretném jó indítással megalapozni az évet.

– Jamal behozta a gyíkját a suliba – mondja Kassim, vidáman csillogó szeme sarkából pillant rám. – És óra közben kimászott a táskájából.

– Jézusom – nevetek. – Elkapta?

– Aha, de vagy húsz percig tartott. Nagyon gyors. Mármint a gyík. – Kassim az élére vasalt, fehér iskolai ingének egyik gombját csavargatja. – Pár lány sikoltozni kezdett. Mrs. Halstead felugrott a székére, mintha legalábbis kígyó lett volna, vagy valami.

– Hát, lehet, hogy én is szívbjart kaptam volna – vallom be.

– Ez nem bánt. Nem olyan, mint a gila vagy a mexikói viperagyík – mondja Kassim. – Azok Észak-Amerikában élő mérgező fajok.

Látom, hogy Deja úgy mered az öccse tarkójára, mintha a *Ki vagy, doki?* TARDIS-ából ugrott volna elő. Kassim véget nem érő ismeretterjesztésével és a rajongásával... gyakorlatilag bármi iránt... valószínűleg néha tényleg úgy tűnik.

– Jamal mellett sosem unatkozik az ember – mondom nevetve. – És veled mi a helyzet, Deja?

– He? – kérdezi közömbös, fakó hangon.

Amikor újra a tükörbe pillantok, csak a profilját látom. Az ablakon át az I-85-ös utat tanulmányozza. A hat órai dugó lényegében parkolóvá alakult, atlantai ingázók tömkelege araszol előre, a legszűkebb helyeket is kihasználva a járműtetriszben.

– Azt kérdeztem, milyen volt a napod – próbálkozom újra.

– Nem volt rossz – mondja, szemeit az ablakon kívüli forgalmon tartva. – Apa az étteremben van?

Ennyit a kapcsolatépítésről.

– Öm, igen. – Egy Prius bevág elé, ezért a fékre lépek. – Vacsorázhatok ott, aztán ha végeztetek, apátok hazavisz benneteket.

– Miért? – kérdezi Kassim.

– Mit miért? – Várom, hogy a Prius kitalálja, mit akar.

– Már mint *te* hol leszel? – forszírozza tovább.

– Ma van Soledad születésnapja – mondom, miközben óvatosan sávot váltok. – Elvisszük vacsorázni. Mindenképpen csináljátok meg a házit. Nem szeretném, ha lemaradnátok.

– Anya, ne már – sóhajt Deja. – Még csak most lett vége a nyári szünetnek, de te máris a seggünkben vagy.

Éles pillantást lövellek Kassimra az első, majd Dejára a hátsó ülésen.

– Day, ne káromkodj.

Az orra alatt motyog valamit.

– Hogyan, kérlek? – Rávillantom a szemem a tükörben, és kihajtok az autópályáról. – Van valami mondanivalód?

– Már elmondtam! – Dacos, sértődött pillantást vet rám.

– De nem *hallottam*.

– És ez az én bajom?

– Igen, a tiéd. Ha elég nagy és kemény vagy ahhoz, hogy kimondd, akkor mondd olyan hangosan, hogy halljam is.

– Jesszus, anya! – dörzsöli az orra tövét. – Miért vagy ilyen... ah!

Ezer válaszem lenne erre, de mindegyik csak fokozná közöttünk a feszültséget. Ha én így beszéltem volna a *saját* anyámmal, lehúzódná az út szélére, és képen töröl. Isten a megmondhatója, szeretem az anyám, de én nem akarom ezt. Mély levegőt veszek, próbálok megnyugodni, és visszaemlékezni a magamnak tett ígéreteimre, hogy a saját gyerekeimmel mi mindent fogok másképp csinálni, valahol a szelíd nevelés és... a saját anyám között.

Megállok egy piros lámpánál, és a vállam fölött hátrafordulva Deja kemény pillantása fogad. Olyan érzés, mintha állandóan építené a falat közöttünk, egymásra halmozza a téglákat, mielőtt elérhetném a másik oldalon. Hiányzik a kislány, aki imádta a párnacsatáinkat, a sütögetést a

hátsó kertben, a szombat reggeli anya-lánya manikűrt. Vajon ez csak a felnőtté válás? Vagy eltávolodunk egymástól? Vagy mindkettő?

– Apáddal azt szeretnénk, ha jobb példát mutatnál az öcsédnek – mondom neki.

– Hát, apa már nincs velünk annyit. – Elfordítja a fejét, leveszi rólam a szemét, és újra kibámul az ablakon. – Vagy igen?

Ugyan Josiah nem él velünk, de csupán kétutcányira lakik, és mindennap találkoznak. A szívemet mégis összeszorítja a büntudattal átítított fájdalom, mert akármennyire szeretném is azt hinni, hogy csak a rettegett tizenharmadik év, a kamaszkor áll Deja és köztem, nem csaphatom be önmagam. A válással kezdődött a baj. A szeme, amely korábban egy pillanat alatt megtelt ragyogó nevetéssel, most túl öregnek tűnik az arcához, és nemcsak amiatt, hogy látott még egy évet elmúlni, hanem mert végignézte, ahogy a szülei házassága az elmúlt néhány év alatt felbomlik.

– Anya, zöld – figyelmeztet Kassim.

Mielőtt bárki dudálni kezdene, a körülöttem lévő autókkal együtt felgyorsítok, elhagyva a kék-fehér táblát, amely tudunkra adja, hogy Skylandbe, Atlanta egyik pezsgő kerületébe érkezünk. A vállaim ellazulnak, ahogy az autópálya feszültségéből átérünk Skyland szűk utcáinak nyugodtabb tempójába, gyérbő forgalmába. A hely ötvözi egy kisebb közösség báját és meghittségét egy világváros kirobbanó energiájának és végtelen lehetőségeinek közelségével. Végighajtunk a macskaköves járdával, butikokkal és kávézók terítővel fedett kültéri asztalaival határolt Main Streeten. Kihajtok a szökőkutat körülölelő körforgalomból a Sky Square közepén, és addig követem az utat, amíg fel nem tűnik a Grits, az éttermünk.

Skyland belvárosa a hagyományok és a haladás tökéletes keveréke. A területi felügyelők sok történelmi házat óvtak meg és alakítottak üzletekké. A Grits, a soul fúziós éttermünk ragyogó példája ennek. A kétemeletes viktoriánus épület a körbefutó verandájával azonnal belopta magát a szívembe, amint megláttam. A ház elhanyagolt állapotban volt, de nekiindultunk a banki hitellel, annyi ötlettel, hogy nem is tudtuk, mit kezdjünk vele, és egy rakás családi recepttel. Josiah-nak volt gazdasági diplomája, de én álmodtam meg az elegáns, mégis otthonos éttermet,

ahol újragondolhatjuk a régi déli kedvenceinket. Eltartott egy darabig, míg eljutottunk az „elegáns” szintre. Sokáig inkább „családi” hangulata volt, az egész egy apró üzlethelyiségbe zsúfolva működött Atlanta déli oldalán. Annyi minden változott, elveszett, annyi mindent elértünk.

A kocsiban ülő két emberkén kívül a Grits étteremre vagyok a legbüszkébb. A kisbabánk ez is. Még akkor is, amikor megromlottak a dolgok Josiah és köztem, ott volt nekünk a három gyermekünk. Deja, Kassim és ez a hely, a Grits. Amikor rájöttünk, hogy csak ez tart minket össze, tudtuk, hogy jobban járunk, ha felbontjuk a házasságunkat, mint ha folytatjuk azt, amivé váltunk.

Vagyis én tudtam.

Megérkezünk a Gritsbe, én pedig beállok egy fenntartott parkolóhelyre rögtön a bejáratnál, és leállítom a motort. Kassim szó nélkül kinyitja az ajtót, és már a Grits lépcsőin jár. Deja is kiszáll, becsukja az ajtót. Nyakigláb, karjai vékonyak, egyenruhájának kockás szoknyája alól kilógó zsiráflábain rózsaszín, magas szárú tornacipőt visel. Megtorpan, szemei újra a telefonjára tapadnak, ahogy pötyög, mielőtt belépünk az étterembe.

Már nincs türelmem emlékeztetni, hogy egyébként most nem használhatja a telefonját. A következő pár órában Josiah kapja ezt a hálás feladatot. Kikapom a ruhásákom a csomagtartóból, elindulok a lépcső felé, és kitérom a logónkkal díszített, nehéz főajtót. Amint átlépek a küszöböt, olyan sűrű és valóságos sikerélmény áraszt el, mint a sült csirke és a fűszeres zöldegek illata, amely bejárja az ízlésesen berendezett étkezőt. Telt ház van, bár mostanában minden este ilyen. Mi minden nem történik egy év alatt!

Az étterem túlfelén Deja és Kassim egy ismeretlen férfival álldogál. Középkorú, átlagos magasságú, és egy filigrán, fehér séfkabátot és testhezálló nadrágot viselő nő mellett áll. Vashti Burns hírneve és gasztronómiai szakértelme segített nekünk visszakapaszkodni a szakadék széléről. Sötétbarna bőre gyönyörű harmóniát alkot rövidre vágott, aranybarna, természetes hajával. A hosszú haj hiánya teret ad magas arccsontjának a ragyogásra. Telt ajkai elnyílnak, egyenes, fehér fogai megvillannak, ahogy felmosolyog a mellette álló magas férfira.

Josiah.

A volt férjem *olyan* fajta férfi. Megragadja a figyelmed széles vállaival és határozott járásával, hosszú lábai minden lépést elnyelnek, mint akinek

dolga van, de sietni nem fog. Hostess voltam egy étteremben, amikor először találkoztunk. Josiah a barátaival asztalra várt, és már azelőtt elkapta a fülem, hogy megláttam volna, gazdag nevetése fekete selyemszalagként gomolygott, mindenki figyelmét magára vonva. Az *enyémet* biztosan. Nem mintha az utóbbi években túl sok oka lett volna nevetni. A fenébe is, egyikünknek sem volt, de most nevet az új, csinos szakácsunkkal az oldalán.

Kacagó nők csoportja zúdul be a bejáraton, a túsarkúk és a testre simuló ruhák parfümillatú tömkelege a hostess pultja köré gyűlik. A Gritsben ugyanannyira otthon érezheted magad farmerben, mint díszbe öltözve. Vagy diszkóba, az ő esetükben. Rájuk mosolygok, miközben a hostess beírja őket, majd Josiah és a gyerekek felé indulok. Már csak néhány méterre vagyok, amikor Josiah felnéz, és amint meglát, a mosolya először megfagy, aztán teljesen semleges vonallá olvad. Fáj egy kicsit, hogy a kényelmes légkör, amely közöttünk volt, eltűnt. Ez az egyik, amit sosem sikerült helyreállítanunk az életünk legkeservesebb időszaka után. Az a kényelem szeretetből, szenvedélyből, együttműködésből eredt. Legalább még mindig együttműködünk, bár már csak a munkában és a gyerekek nevelésében.

– Szia – dűnnyögi Josiah, amikor csatlakozom a kis csapathoz, a hangja halk, mély, ismerős morajlás. – Nem tudtam, hogy te is itt vagy. Azt hittem, csak kittedet őket.

– Öm, nem. – Meglapogatom a ruhásákom, és udvarias mosolyt küldök Vashti és az idegen felé. – Csak át kell öltöznöm, mielőtt elindulok.

– Hadd mutassalak be – mondja. – Yasmen, ő itt William Granders, étteremkritikus az *Atlanta Journal-Constitution*tól. William, ő Yasmen Wade, az üzlettársam.

Étteremkritikus. Akkor ezért ül a Soignénél, a legjobb asztalunknál.

– Nagyon örvendek, Mr. Granders – mondom, és kezét nyújtok neki. Mosolyogva elfogadja a kézfogást, majd belekortyol a bordeaux-i borába.

– Örülök, hogy újra látlak, Yasmen – mondja Vashti, a hangja kellemesen dallamos.

– Én is.

Bár Vashti már nagyjából egy éve itt van, nem ismerjük egymást olyan jól. Még tartott a pihenőm, amikor Josiah felvette, miután Byrd néni

halálát követően több új alkalmazottal is megjártuk. Vashtiban a kulináris képzettség mellett *az a valami* is megvan, amivel Byrd néni szerint a legtehetségesebb szakácsok születnek. Az életünket mentette meg, de valami számomra megfoghatatlan okból mi ketten nem tudtunk összebarátkozni. A vendégek és a személyzet imádják. A gyerekeim imádják. Josiah... egyik nagy kezét a vállán nyugtatja. Apró, értelmetlen érintés. Plátói, de valahogy mégis... piszkál.

– Na, gyerekek, keressünk egy asztalt, hogy tudjatok enni meg házit írni – mondom, és rámosolygok Mr. Grandersre. – Jó étvágyat!

– Meglesz! – Csodáló pillantást vet Vashtira. – Ritka kincset rejtegetnek maguk itt. Nem ettem ilyen jó csirkés galuskát, mióta... hát, még soha.

– Szerencsések vagyunk – értek egyet mosolygva.

– Van egy szabad bokszt hátul, a konyhánál – mondja Josiah, majd gyors puszit nyom Deja hajára. – Nemsokára megyek. Döntsétek el, mit szeretnétek.

– Oldalast! – rikkantja Kassim a száját nyalogatva.

– Öcsi, egyszer oldalas lesz belőled – nevet Vashti. – Minden alkalommal azt kérsz. Mikor próbálsz már ki a rántott marhaszeletem?

– Legközelebb? – vonja meg a vállát Kassim szégyenlős mosollyal. Ha Deja az én kicsinyített másom, Kassim Josiah másolata.

– Gyerünk, gyerekek, hagyjuk Mr. Grandert enni – mondom, és visszanezék a kritikusra. – Örülök a találkozásnak.

Amikor odaérünk a bokszhoz, amit Josiah lefoglalt, felkapok két menüt, és odaadom a gyerekeknek.

– Találjátok ki, mit szeretnétek enni – mondom. – Apátok majd jön, és felveszi a rendelést.

– Éhen halok! – Kassim kinyitja a menüt, tágra nyílt szemmel vizsgálja a lehetőségeket.

– Evés. Haza. Házi feladat – emlékeztetem őket, egyikről a másikra nézve. – Ebben a sorrendben. Értve?

– Értve – mondja Deja, az arcát a nyitott menüvel eltakarva.

– Jól van. – Megigazítom a ruhásákom a vállamon. – Most át kell öltöznöm.

Az asztalok között lavírozva rámosolygok néhány törzsvendégre, de nem állok meg. A táskámban vibrál a telefon, és tudom, hogy Hendrix

barátnőm akarja tudni, merre járok. Nyúlok a mobilomért, hogy megnyugtassam, úton vagyok, de léptemben megtorpanok, megbénít az üres folyosó. Bárki másnak egyszerű fapadlónak tűnhet, sötét fényű, széles deszkákkal, de a lelki szemeim régi foltot vetítenek az edzőcipőm alá. A padlót ugyan már rég tisztára sikálták, én még mindig látom a bánatom a fa erezetébe ágyazódva. Hónapokig nem tudtam végigmenni itt anélkül, hogy ne kezdjek szédülni, és kapkodni a levegőt. A fájdalom beleivódott ezekbe a falakba. A szellemeim és a gyászom az asztalok körül gomolyognak. Szorongás csomózza össze a gyomrom, és a pánik olyan erősen fojtogat, hogy alig kapok levegőt, de csinálom, amire a terapeutám tanított.

Mélyen be, lassan ki.

Mélyen be, lassan ki.

Először csak apró kortyokban nyelem a levegőt, és zsong a fejem, de minden levegővétel egyre mélyebb, egyre hosszabb, bizsergő végtagjaimba visszatér az életadó nyugalom. Még párszor megismétlem a gyakorlatot, a szívverésem lelassul, a torkomat szorító hurok meglazul. Sok démonomat kiűztem már. Nem mindegyiket, de eleget ahhoz, hogy legalább be tudjak jönni a Gritsbe, és ne rohanjak ki rögtön fejvesztve. Kézen állok, hogy visszahódítsam azt, amit a veszteség és a pech megpróbált elvenni tőlem.

Amikor kinyitom a szemem, csak a fényesre polírozott padlót látom. Volt idő, amikor beleestem volna a szakadékba, maga alá ránt a légszomj és a pánik, és hagyom, hogy a démonjaim elűzzenek erről a helyről, amit úgy szeretek. A szám széle apró mosolyra húzódik, és egyik lépést teszem a másik után.

Tehát ilyen érzés a gyógyulás.

Az iroda felé tartva elhaladok a lármás konyha mellett. Edények csörmpölése, megbabonázó illatok és harsány nevetés száll a mindig is Byrd birodalmát képező helyről. Gyorsan intek a személyzetnek, ahogy továbbmegyek.

Az iroda ajtaján aranytáblán diszkrét „Privát” felirat látható. Belépek, becsukom magam mögött az ajtót. Josiah a rend és a fegyelem híve, és ez az irodán is meglátszik. Amikor közösen használtuk, sosem volt ilyen rendezett. Az én oldalam a hálósobánkban is mindig úgy nézett ki, mint

ahol tornádó söpört végig, az ő oldala pedig... hát, *így*. Ugyan kezdek visszatérni a régi kerékvágásba az étteremben, de az irodát rég nem használtam. Látszik.

Az asztal üres, kivéve néhány precíz, tökéletesen élére rendezett kupac papírt. Egy szem por sem mer megülni a fényes felületeken. Josiah az összes haját kitepné, ha látná most a hálószobánkat. Nem vagyok az a fajta, aki minden reggel beveti az ágycsuhját. Napközben úgysem megy be oda senki, este meg csak visszafekszem. Szeretem, ha az ágyam ugyanolyan szétzilálva vár, ahogy kimásztam belőle. De Josiah? A takarók szorosan betűrve, mint egy szardíniásdoboz, a sarkok élesek, mint a svájci bicska. Ő azon kevesek egyike, akik tényleg apró négyzetté tudják hajtogatni a gumis lepedőket.

Bogaras.

Belépek az irodából nyíló fürdőbe, behúrom az ajtót, és lehuppanok a vécé lehajtott fedelére.

És ülök.

Az élet hihetetlen sebességgel robot előre. Felelősség, gyerekek, lehetőségek – lövedékként repülnek felénk. Amennyi minden felém repül, megtanultam megállni, és ellenőrizni, hogy ért-e találat. Próbáltam már sérülten továbbmenni, és katasztrofális vége lett. Most már mindig megálllok egy nyamvadt percre, és megnézem, tényleg jól vagyok-e. Néha le kell ülnöm a vécé tetejére, kapkodni a levegőt, túlélni a következő másodpercet. Csak néhány pillanatra, vékony falakkal és egy csukott ajtóval védve.

Miután néhány perc csend helyreállított, felállok, és nekikezdek lehámozni magamról a napot, a farmeremmel és pólómmal együtt. Benézek a mosdókagyló alá, imádkozom, hogy megtaláljam a vészhelyzeti dezodort, amit még régen iderejttem.

– Ez az!

A csípőmet ringatva felviszem a dezodort. Az arcommal semmit nem kezdtem még, úgyhogy előveszem az „ötperces szépség” készletem, és legalább egy kis alapozót, némi színt és a szempilláimat felteszem. Reggel mostam hajam, és a hajbalzsamtól a természetes hajam nagyjából göndör, még nem szöszös afroglóriába rendeződött.

Lehet, hogy a hajam és a sminkem rögtönzött, de abban legalább biztos vagyok, hogy a ruhám elegáns, egy kis Beyoncé-csavarral. A smaragdzöld

szoknyán rózsaszín hibiszkuszok virágoznak, a felsőrész szeretőként öleli és formálja a melleimet. Nem mintha *bárki* megtette volna ezt a válás óta. Felemelem a karjaim, behunyorítok a fürdőszoba tükrebe.

– Látszik, hogy nem borotválkoztam? – kérdezem a nőt, aki visszanéz rám. A szeme ragyog. A haja loknikba ugrott. A matt rózsaszín rúzszt nagyon eltalálta. A szemöldöke kábé adja. És a jóga is jót tett a testének. Sosem leszek már akkora, mint a gyerekek előtt voltam, és rendben vagyok ezzel. Az egészségem nem a szám a mérlegen vagy a címke a nadrágomban. Szeretem a testem, mert végigvisz ezen az életen. Vigyázok rá, mert szeretnék a lehető legtávolabb itt lenni, hogy lássam a gyerekeimet felnőni. Nem is emlékszem, mikor éreztem így utoljára. Úgy érzem...

– Önmagam vagyok. – Rávigyorgok a nőre a tükörben. – Úgy érzem, önmagam vagyok.

A táskám rezegni kezd.

– A fene! – Kikapom a telefonomat, és láss csodát: – Hendrix, szia!

– Hol vagy? – A barátnőm karcos hangjában némi él is bujkál, de az mindig. A magas beosztása és fénysebességgel rohanó élete miatt általában úgy tűnik, készen áll bárkinek nekiugrani, akivel beszél.

– Most indulok a Gritsből. Ha sikerül valaha felhúznom a cipzárt. – A telefont a fülem és a vállam közé szorítom, nyújtózkodok, hogy elérjem a hátam. – Már a Sky-Hiban vagy?

– Aha. Most értem ide.

– Itt van az utca végén. Tíz percen belül ott vagyok.

– Rendben, szia!

Visszafordítom a figyelmem a cipzárra, ami makacsul a hátam közepén ragadt.

A fene vigye el!

Majd megkérem a hostesst, hogy húzza fel. Összekapom a holmim, és ahogy kilépek a fürdőszobából, nyílik az iroda külső ajtaja, és Josiah sétál be rajta. A pillantása végigfut rajtam a göndör hajamtól a csupasz lábamig.

– Bocs. Nem tudtam, hogy itt vagy. – Az asztalhoz lép, kinyit egy fiókot, és kivesz egy kis kupac kártyát. – Granders névjegykártyát kért.

– Van, aki még használ olyat?

Megvonja jól szabott öltönybe bújtatott, erőteljes vállait.

– Ezek szerint ő igen. Ha kell, egy kőtáblába is belevésem a nevem, csak jó értékelést írjon rólunk. Jól jönne egy kis hírverés.

– Nagyon...

Habozok, nem vagyok teljesen biztos benne, hová vezet a kérdésem. Josiah soha nem erőltetett semmit, amikor nem tudtam kivonszolni magam a fekete lyukból, amikor az is nyűgnek érződött, hogy kinyissam a szemem, és levegőt vegyek. Megvédett attól, hogy mennyire rosszul állnak a dolgok anyagilag az étteremben. Azt hittük, lesz időnk betanulni, megvetni a lábunkat, növekedni. Ehelyett elvesztettük Byrdie nénit, aki összetartott mindent a kis vállalkozásunk történetének legnagyobb változásának közepette. Amikor aztán elkezdett felszállni rólam a köd, rájöttem, mennyire közel vagyunk ahhoz, hogy elveszítsük ezt a helyet. Hogy mindent elveszítsünk.

– Si, megint bajban vagyunk? Tudnék...

– Minden rendben van. – Arcának éles, jóvágású vonalai valamelyest ellágyulnak. – Tényleg, sosem ment még ilyen jól az üzlet.

– Ha többet kellene bent lennem, el tudom intézni!

– Ott vagy, ahol a legnagyobb szükség van rád. – A válasza csendes, de magabiztos. Sötét pillantása határozott. – A tudat, hogy foglalkozol a gyerekekkel, a különóráikkal, intézed a szülői munkaközösséget, és követed a jegyeiket, teret ad nekem, hogy idekoncentráljak, és dolgozzak rajta, hogy rendben legyünk. És rendben is *maradjunk*.

Mindkét gyerek megszenvedte egy kicsit a válást. Különösen Deja, aki egyre dacosabb lett, és a jegyein is meglátszott. Josiah-nak rengeteg dolga volt az étteremmel Byrd halála után, ezért megegyeztünk, hogy én többet leszek otthon, és a lehető legstabilabb hátteret nyújtom nekik.

– Azért ha bármi változik, szólj! – mondom, könnyedséget erőltetve a hangomra, a szobára. – Egy csapat vagyunk, ugye?

Ez volt a csatakiáltásunk a nehéz időszakokban. Akármilyen volt is a feladat, együtt vágtunk bele. Josiah állkapcsa megfeszül, a tekintetét elkapja az enyémről, és elnéz a vállam felett. Talán valahová a múltba néz, újra átéli az utóbbi néhány év viharait, ahogy én is teszem, gyakrabban, mint szeretném beismerni. Az elnyúló hallgatása kezd fullasztóvá válni, és megint gyorsabban veszem a levegőt.

– Ha bármikor kedved támad Deja hálátlan képét táncórákra szállítani – mondom fanyarul, és reménykedem, hogy el tudom oszlatni a szobára nehezedő súlyt –, csak szólj. Cserélhetünk.

Visszanéz rám, és a szeméből eltűnik a távolság.

– Inkább dolgozom éjjel-nappal. Megtarthatod.

Telt ajkai felfelé húzódnak, és azon kapom magam, hogy visszamosolygok rá. Josiah különleges arca mellett a sima jóképű átlagosnak tűnik, bár ő is tagadhatatlanul sármos. Az a fajta sármos, amitől a mondat közepén elveszted a fonalat, és az ajkadba harapasz. Lélegzetelállító, sötét bőre ragyog, feszesen simul az arca magasan metszett csontozatára. Ahhoz képest, hogy milyen fegyelmezett, már-már rideg, van valami bekorlátozhatatlan a jelenlétében. Ahogy itt állok vele, ez az energia, az ambíció, a vakmerőség és az önelégültség örvözete kavargó körülöttünk az irodában. Mintha palackba zártak volna a forgószéllel.

Kérdőn felvonja a szemét. Megbámultam.

– Ó. – Hátat fordítok neki, részben azért, hogy összeszedjem magam, részben, hogy felhúzza a cipzárt. – Beragadt. Segítesz?

Nem válaszol, és annyira csendesen szeli át a szobát, hogy alig halom a lépteit, így meglep a testének melege a fedetlen bőrömmön. Az ujjai végigsiklanak a gerincemen, ahogy felhúzza a cipzárt. Először nem akar mozdulni, úgyhogy meg kell rántania. Még ettől a leheletnyi érintéstől is libabőrös leszek. Átpillantok a vállam felett, és felnézek rá. Megakad a lélegzetem, amikor összeakad a tekintetünk. Valósággal serceg körülöttünk a levegő valami ismerős feszültséggel, amiről el is felejtettem, hogy lehetséges.

Megköszörüli a torkát, és felhúzza a cipzárt.

– Tessék.

Feléje fordulok, és váratlanul ér, hogy mennyire közel áll hozzám. Meztláb vagyok, és a látóköröm leszűkül az előttem álló férfi széles mellkasára és vállára. Mostanában már nem sokszor vagyunk így egyedül, a külön élt életünk csak a gyerekeink és a vállalkozásunk körül keresztezi egymást. Általában ott van velünk Kassim és Deja vagy a személyzetünk, a barátaink, az edzők, a tanárok. Nagy ritkán vagyunk csak ketten. Régen bárki másnál jobban ismertük egymást. Most már abban sem vagyok biztos,

mit szokott nézni a kevéske szabadidejében, amit nem itt tölt, vagy hogy mit csinál egyáltalán.

– Láttad az *Ozarkot*? – kérdezem.

Összehúzza sötét szemöldökét.

– Nem én. Kéne?

– Nagyon rég láttam ilyen jó sorozatot. A színészi játék, a rendezés! Az írás is fantasztikus.

Összefüggéstelenül fecsegek. Szeretnék zoknit gyömöszölni a számba, hogy megállítsam.

– Hát akkor... meg kell majd nézнем. – Az ajtóra pillant. – Vissza kell mennem Grandershez.

– Persze! – Benyúlok a ruhásákom aljába a zöld magas sarkúért, és lehajolok, hogy belebújjak. – Nekem is mennem kell.

Alaposan, tetőtől talpig végigmér.

– Nagyon... csinos vagy.

– Csinos? – Felnyalábolom a ruháságot, ami most már a többi ruhámmal van teletömve, és az ajtó felé vágatok, a vállam fölött hátravigyorogva. – Ugyan már. Eszméletlen jól nézek ki.

A fejét rázva megenged magának egy apró mosolyt.

– Eszméletlen jól nézel ki. Érezd jól magad.

– Igyekszem nem sokáig elmaradni. És Si, ne hagyd, hogy a gyerekek egész éjjel fent maradjanak. Holnap sulis van.

– Mintha én lennék a vajszívű szülő.

Mindketten tudjuk, hogy ő az, úgyhogy csak bámulok rá, amíg a mosolya olyan ragyogóvá szélesedik, hogy elakad tőle a lélegzetem, ha hagyod.

– Na menj már – mondja. – Találkozunk a háznál.

A ház.

Nem otthon. Nem az álmotthon, amiért dolgoztunk, amiről évekig álmodoztunk. Már csak a ház, ahol a gyerekekkel lakom. Josiah is a környéken maradt, csak két utcával arrébb. Nem igazán tudom, miért térnek vissza folyton a múltba a gondolataim ma este, amikor a tükörképem, a gondolkodásom, *minden* egyenesen a jövőbe mutat.

– Szedd össze magad! – szólok magamra, ahogy beszállok az autóba, és kihajtok a Grits parkolójából. – Ideje bulizni egyet.

2. FEJEZET

YASMEN

– **S**OLEDADNAK VAN SZÜLETÉSNAJJA – motyogja Hendrix a Moscow Mule koktélijába. – Azt gondolnád, alig várja, hogy nagylányokkal is időt tölthessen, erre késik.

– Úton van. – Újraolvasom Soledad üzenetét. – Húsz perccel ezelőtt legalábbis úton volt. Azt mondta, Lupe cheerleading edzése elhúzódtott, Inez egy biológiai projekten dolgozik, Lottie-nak pedig táncórája volt.

Az italom felett tanulmányozom Hendrixet. Nevéhez illően merész arcát meredek arccsontok és rettenthetetlen orr keretezi, ami bárhol kiszagolja a kalandot és a süket dumát. Sötét, íves szemöldöke pont olyan gyorsan tud rosszállóan összenáncolódnival, mint széles ajka mosolyra húzódnival. Mindent elintéz, és egyformán hajtja a segíteni akarás és a sikervágy. Az ő szemében a siker definíciója, legalábbis részben, ha segíthet másokon.

– Hogy vannak a feleségeid? – kérdezem a French 75 koktélot kortyolgatva, míg a gin és az ital íze elsimítja a felborzolt idegeimet.

– Te, hallod, tele van velük a kezem. A producernek volt képe felhívni, hogy tartsam kordában az ügyfeleimet. Fegyelmezd őket te, cseszd meg! Az én feladatomban az volt, hogy ott legyenek. A te feladatod, hogy ne öljék meg egymást az évad vége előtt.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

ú

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Nekem úgy tűnik, minél több a dráma, annál jobb az értékelések, akkor ez miért nem jó?

– Na ja, van dráma, meg vannak... – Hendrix jelentőségteljesen felhúzza a szemöldökét – ezek a libák. Verekedés, kirántott póthajak, kiszúrt autógumik.

– Mint a gimiben.

– Vagy az óvodában, nekem meg PR-diplomám van, nem gyerekfelvi-gyázás! Bár csomószer úgy érzem, inkább az a munkám.

A vállam fölött rámosolyog valakire.

– Ha már a gyerekeknél tartunk, megérkezett az anyavezér!

Körülnézek, és megpillantom Soledadot a Sky-Hi tetőteraszának lépcsőjén. A szokásos, kissé zaklatott kifejezés ül az arcán, de ma ezt egy fenékre simuló, piros ruhával párosította, amiről már messziről kiabál, hogy *ez az csajszi, ma van a születésnapod!* Sötét szemeit végigjártatja a tömegben, amíg meg nem talál bennünket. Csinos arcán vakító mosoly ragyog fel. Alacsony, és telt idomai vannak, vállalai körül pedig koromfekete loknik ugrálnak, tükrözve az apró alakjába szorított energiát. Integyet nekünk, majd az asztalunkhoz siet.

– Bocsi a késésért!

Ledobja magát az üres helyre, kikapja a kezemből az italt, és hosszan kortyol belőle.

– A saját születési bulidról! – korholja Hendrix. – Örülök, hogy eljöttél egyáltalán. Edwardot a hűtőhöz kellett kötöznöd, hogy otthon maradjon a gyerekekkel?

Soledad férje az utóbbi időben látványosan távol tartja magát gyakorlatilag mindentől. Aranybarna arca rózsás árnyalatot ölt.

– Szóval, öm... váratlanul bent kellett maradnia a munkában, és...

– Akkor ki van a gyerekekkel? – szakítom félbe.

– Felhívtam Mrs. Lassiter lányát. – Soledad a menüre szegezi a szemét, kerüli a tekintetünket és a belőle nyilvánvalóan áradó frusztrációt.

– Ő az a kilencedikes a szomszéd utcából. Lottie és Inez imádják. Lupe már elég nagy ahhoz, hogy otthon maradjon velük, és vigyázzon rájuk, de elhúzódtott a cheerleadingedzése, úgyhogy...

Diplomatikusan vállat von.

– Egy este – motyogja Hendrix. – Egy estét nem tudott neked adni?